

Պարույր Սևակ

Անմոռացության պտուղը

Մոռացության օրենքները
Չե՞ն տարածվում ինձ վրա,
Որ ես կրկին, մանկան նման,
Քնին ասում եմ «մայրի՛կ»...
Ու փորձանուտ խավարի մեջ
Կաղակարկին քայլելով՝
Հողի վրա
Կրունկովրս ճակատագիր եմ դաջում:
Հողի վրա
Կրունկովրս ճակատագիր եմ դաջում,
Որ... կարելին չկատարվի՛
Եվ ապրելին չապրվի՛
Ի հեճուկրս... չգիտե՛մ ում,
Ի սփոփանք... գիտե՛մ ում.
Ի սփոփանք ի՛նչ ու նրա՛,
Որ միշտ մոտս է - մոտըս չէ,
Ու ես անվերջ
Ինքս եմ խոսում իր փոխարեն և իմ տեղ՝
Ա՛յն մարդու պես,
Որ ինքն իր հետ, մենա՛կ, շախմատ է խաղում:
Բայց կուզեի

Եղունգո՛վրս խաղատախտակն այդ կտրել՝
Նրա ամեն քառակուսին
Մի-մի պիտակ դարձնելով
Մեզ բաժանող
Տարածությանն իբրև չափ ու չափանիշ:
Եվ կուգեի,
Որ նա ինքը ի՛ր փոխարեն, ի՛ր լեզվով
Խոսեր ի՛նձ հետ և ինձանի՛ց,
Ա՛յն ամենից, ինչ որ ես
Նույնիսկ ինքըս չեմ հասկանում.
Իմ վախերը թարգմաներ...
Վերժաներ իմ ուզածները՝
Իր թարթափի ակնարկով...
Եվ իր մատներն ուշանային
Իմ մարմնեղեն աշխարհի հենց ա՛յն տեղում,
Ուր ուշացած սերը ատամ է փոխում՝
Համատարած լինդ դարձնելով
Գլխից մինչև գարշապար...
Ո՞ր է ծագը:
Ե՞րբ կբացվի գեթ առավոտն անսփռփ,
Որ արևը
Կրկին դառնա ծիծաղելի՝ մի պատկե՛ր,
Իսկ աշխարհը՝
Մի մանկական պատկերագարդ ամսագի՛ր,
Ես էլ՝ արդեն ո՛չ երեխա,
Որպեսզի գեթ միառժամ
Թնգթնգալով ինքս իմ ներսում՝
Քնին «մայրի՛կ» չկանչեմ...

28.VIII.1965թ.

Չանախչի